

נביא בעירו

ב תל-אביב, רגעים מספר אחרי שמנהל תנובה נשא נאום לוהט במועצת תנובה. בו דרש להנהיג את שתית החלב במשרדים ובבתי החרושת להבראת העם, והגשול ל חברי המועצה בקבוקי מיץ וסודה.

עוצר בית

ב תל-אביב, הופיע צעיר בן 24 בתחנת המשטרה, דרש מהשטר התורן: "עצור אותי! עצור אותי! אני גנב!" גילה כי גנב 10 ל"י מנוסע באוטובוס, הורה לאחר חקירה קצרה כי לא גנב כלל, אלא ביקש להיעצר אחרי שרבו עם אשתו, וזה בכל זאת ללינה בכלא, אחרי שהשטרם חששו כי אם ישחררוהו יאבד הצעיר את עצמו לדעת.

הא בהא תליא

ב קורג'ין, צפון איטליה, תלה ברונז אבויילי בן ה-25 את עצמו על חבל, נשאר תלוי באויר שלוש דקות וארבע שניות, ירד מן התליה כשהוא חסר דם כאב קל בגבו, וזה בהתערבות שהתערב עם חבריו אשר עמדו למטה ובדקו את זמן שהיתו תלוי באויר.

נביא השקר

ב הילדה, ארצות-הברית, התערב צ'ארלס ר. מוריס עם אדם באר, כי המטוס בו עמד האיש להמריא דקות ספורות יתאחר בהמראתו, נעצר על-ידי המשטרה באשמת אופקטישא בצלצול אל חברת התעופה, לה שייך המטוס, כי במטוס הונחה פצצה.

ועיקרן תחילה

ב ארשב, אחרי שחל שיבוש בהעברת חדשות קול ישראל לגני-צה"ל והשידור בתחנה הצבאית הופסק, הודיעה קריינית גלי צה"ל על שידור הפתיחה בית הספר ל- שערויות.

ליל מנוסה

ב נהריה, חיפשו שני חברי קיבוץ בית קמה, קלוד אלו (22) ואמה לוסיק בת 20, מקום ללון, נענו להזמנתם של אלמונים ללון במעברת נהריה, הוכנסו לצריף, שם החלו האלמונים לשכנע את הבחור לישון בחוץ ואת הבחורה להישאר עמם בחדר, נמלטו השניים אחרי שהשאירו בידו ה- אלמונים 13 ל"י שהוצאו מכיסיהם.

עזרה ראשונה

ב דימונה, התפרץ חיים כהן לחדר עבודתו של הרופא המקומי, תקף ו- היכה את הרופא, שיבר את שולחנו וניפץ את משקפיו, ניסה לפצוע את הרופא ב- אמצעות שברי זכוכית, התרגש והתעלף, וזה לשתי זריקות מהרופא שעורר אותו ושלח אותו לטיפול בבית-חולים.

BUSINESS IS BUSINESS

ב מלרוך, בריטניה, קפץ לסלי גורני בבגדיו אל תוך ביכה, הציל ילד מ- טביעה, נתבע לשלם דמי-כניסה, בבקשו להכנס לחדר המתחה כדי להחליף את בגדיו.

דלתות זזות

ב תל-אביב, פירסם מעריב מודעה, בה מבקש אדם מהמוצא הישראלי- החזיר לו את דלתות מכוניתו, שאבדו תוך כדי נסיעה.

הגמול המוכפת

ב ערבה, אחרי שבקיולמטר 9 צפר נית לאילת התנגש גיפ צבאי ב- גמל, נזקק אחד מנוסעי הגיפ לטיפול רפואי והגיפ עצמו לטיפול במוסך.

ולף מנקוביץ, לאלה שאינם יודעים זאת, הוא מחבר ועתונאי בריטי מחונן, ידוע ב- חוש ההומור שלו. וולף מנקוביץ סיר, לפני חודשים מספר, בישראל. הוא לא התרשם כל כך מבניין הארץ אחרי אלפיים שנה כמו מן הנשים המקומיות, ולא כל-כך לטובה. את דעתו עליהן פירסם בעתון נשים אנגלי. כתב מנקוביץ, בין השאר:

... הנשים הישראליות הן קשות מנשוא, כנשים בכל מקום אחר בעולם. אולם דבר אחד ברור: הן שחת יותר לגברים שלהן מאשר כל הנשים שבועלם. "אחרי שבועות מספר בישראל, נוכחתי באיון מידה מתייחסים הגברים בבריטניה אל נשים כאילו היו לא רק בנות המין השני - אלא כאילו היו סוג מיוחד של חיות.

כל אתם הגימוסים המיוחדים, אשר נח- שבים בבריטניה כהוכחתו של הגבר המחור- נך לכבוד שהוא רוחש לצדד הענגוב וה- נחות המטפל בו ומגדל את ילדיו - אין להם כל שימוש בישראל.

כל הבינוס של חממאות ומשחקי גינוי- גים הוחלף בכנות וגילוי-לב, ברצינות אשר נראית כמעט כנסות לאחד, כמוני, שמאז ומתמיד נהג בנשים באדיבות ועדינות. "בישראל, מתעקשות הנשים שפעליהן כ- חלוצות מבניית ארצן, וכחיליות המגניות עליה, מוכיחים שאין הן זקוקות כלל לט- פולם הבובתי של הגברים.

הגבר הסבור כי הדרך ללבה של אשה רצופה גינווי גימוס ושימת לב לדברים פעוטים - וזכה ליחס של איבה. הסיבה היא שהנערות הנולדות בישראל מתחנכות וגדלות יחד עם הנערם, מתאמנות באותם המחנות הצבאיים, וחיות חיים קומנאליים ביותר כבר בשנותיהן המוקדמות ביותר. כתוצאה מכך אין הגברים מהתיים כל הפ- תעה בשבילן, אחרי גיל שש.

"תוצאה מורוה של אינטימיות קרובה זו בין נערם ונערות, שגדלו יחד בקיבוץ אחד, היא שהם מראים נטייה קטנה ביותר לשאת אלה את אלו. יחסיהם הם כשל אחים ואחיות. הם תרים לעצמם בני זוג במקומות אחרים.

"פעם או פעמיים הייתי פשוט גס-רוח במכתחן אל אשה שגאוחה ועצמאונה היו כבר קצת יותר מדי בשבילי. הופתעתי מאד לגלות אצלה הוכרת רוח. לדבריה הוכחתה גישה ישראלית מובהקת לכנות מינה. ברור, אם רצונך להצליח אצל הנשים הישראליות - העלב אותן."

נדמה לי שמיסטר מנקוביץ לא ביקר ברחוב דיזנגוף.

חרוץ עם עיניים כחודות

(1092/9) היא נורא בת 15 ונורא ירושלי- מית ונורא תלמידת סמינר ונורא תלמידה טובה, והיא נורא רוצה ללמד פעם מתמתי- קה בבית-ספר תיכון. לכן היא רוצה לתת- כתב עם נער כבן 17-16, שאהב נורא ללמוד ושיהיה גבוה ושיהיה לו עיניים כחולות ושלא יהיה ירושלמי.

שדושה בנות

הם (1092/10) אמנם מלבסים וחיילים משוחררים, אבל אין זו סיבה לכוח שהם מחפשים אחר "שלושה בנות". במחשבה שנייה, אולי זה דווקא משום שהם מלבסים, הם רוצים אותן בשביל סיקינקים ובידור. אל תסתכלו עלי ככה. זה מה שהם אומרים. ואם לא מוצא חן בעיניכן, אני מבינה את- כן בהחלט.

נפשו עוצבה ובוררה מאד

עם (1092/11) תוכלי להיות עוצבה ביחד, אם את מאלה הנאמנות כל פעם שהן רואות את הירח במלואו, ומההרות על החיים בכלל ובפרט. כותב הוא: "טוב שאת ומרו- רך קיימים. יש לפחות אל מי לכתוב את אשר מעיק עלי ככה. זה מה שהם אומרים. חולפים, שנים עוברות ואני בן 22 שנים ומה אני רוצה בחיים?"

"קריירה? או, לא! בושה ממש להזכיר זאת כמטרה בחיים בארצנו שקמה לתחייה הודות לרוח התלוצית והקרבה למען טובת הכלל, אולם גישה חיים זו לא עמדה במב- חן המציאות וההגשמה. ברבות הימים הי- נוער פנה לה עורף, והולך בדרך האנוכיות. ואני נסחפתי עם הורם וחיי בתל-אביב חיים בנאליים וריקנים במהותם, ועל כן נפשי עוצבה ובוררה מאד. מהי חרות חיים אמיתית? אהובה נאחה

ומשכילה. רותי היקרה! זוהי האמת. לבי שבו אחר נערה נאחה המתעניינת בכל המתרחש בעולמנו היאה אוכל לחרוג מ- "המרגל", למען נמצא סימוק נפשי."

הוי כנרת שדה

(1092/12) למרות שהיא ירושלמית, הריי הי נשמעת חבובה מאד. היא רוצה להתכתב דווקא עם קיבוצניק מסביבות הכנרת, תש- אלו למה - למה היא משתגעת אחרי ה- כנרת. למה קיבוצניק? למה היא מקחה ש- יעזור לה במציאת דרכה בעתיד. והיא, תארו לכם, אפילו לא מבקשת שיהיה לו דם וישלח תמונה.

שום דבר לא משפר את מראה של אשה מהר יותר, מאשר גבר.

למען האיריאה

הוא בן 20. אל תראו שהוא נראה פחות (1092/13). חוץ מזה שהוא בעל השכלה תיכונית, הוא גם שקט ורציני ומוכן לעשות הרבה למען האיריאה, לא יודעת איהו. והוא אוהב לבלות ולשוחח, ופשוט אי-אפשר לי- סיים בלי להזכיר מונחים כמוסיקה, פולי- טיקה, סרטים ו...הרבה דברים טובים."

קפוציניו ודן בן-אמוץ

הציפור הקטנה שלי לוחשת לי ש- (1092/14) תקבלנה המון מכתבים: "אם יש בין קוראי מדורך כאלה המסו- גלים ליהנות מקומדיה אנגלית, מספל קפו-

הטיפוס שלי

החילל גדעון כ"ץ ששלח לי את ה- תמונה הזאת לפירסום הוא הנפש הטובה מאיישם. כל מה שהוא רוצה, זה שהבחורה המופיעה בצילום תראה את התמונה ותבוא לקחת אותה בחזרה. כך הוא כותב: "לפני ימים אחדים מצאתי תמונה זאת באוטובוס אחד, שנסע ממגדל לתל-אביב. ההזלתי מידי שזה הטיפוס שלי." מזכיר לכם טיפוסים אחרים, שגם כן נמצאו באוטובוסים? אגב, הבה נקרא מהיום לכל-ירכב שבו "מוצאים" תמונות בשם "פוטובוס". זה הרבה יותר מתאים למציאות.

מכתקדוקי ארותי

צינו ומקלותיו של דן בן-אמוץ בשלושה בטירה אחת, כאלה שאינם נרתעים מלשבת בשורה חמישית באולם הקולנוע ובשורה אחרונה ביצע באולם הקונצרטים, ואשר גי- למ הוא כמחצית היובל לערך - מוזמנים הם לכתוב אלינו ואנו מאד נשמח לענות להם.

"מי אנחנו? נערות פשוטות, צנועות ו- שמחות. לא מספיק?"

לא מספיק, האינמלקט

(1092/15) מחפש אצלך אינסלקט. הוא בטוח, משום מה, שימצא את זה דווקא אצל תלמידת תיכון או סטודנטית במסד גבוה. הוא עצמו סיים עתה תיכון. אבל אם את סבורה שזה מספיק לו - שבי בבית. הרי- ציאי את תמונתך הטובה ביותר מן האל- בום, אם את חושבת שיש לך יותר מזה, ושלחי אליו מיד. הוא נואש, נדמה לי. הוא מתהלך כל הזמן במחשבה שאין הוא יכול למצוא את שהוא מבקש. בעצם, לא איכפת לי שתישארי בבית.

טיים או השד יודע

היא התרחה בי שלא אעזי לקלקל את מכתבה (1092/16). פשוט לא תמצאי מה לקלקל בו, היא אומרת. כמה שהיא צודקת! אני מקחה שאני טועה, אבל אני מתארת לעצמי אותה עם שיער חום-כהה, ארוך, מתוח על אוזניה ומגולגל בקוקו מאחור.

רבותי, רשות הדיבור ל(1092/16): "ובכן, לא רבות ניסיתי כוחי בכתיבת מכתבים. לעתים ישנו איהו דחף פנימי המושכני לעט ולנייר, אך כמו שאמר, מה אמרי? "לעט העיור לא חיה היא הרי הכר- תבת - ואין פשר לכתוב." כך קרה גם לי וספק אם מישהו וולתי יוכל להבין פשרם של דברים.

"החלטתי להעמיד בנוסיון כל מי שמוכן להתמודד עמי בכתיבת דברים שאינם שיג- רתיים ושאינם לקוחים מחיי יומיום, משוה מיוחד לגמרי. אפשר לקרוא לזה גם פילור- סופיה בוועיר אנסי. אינני רוצה להטיל פחד על המעוניין להתכתב ולהתמיהר ולומר שזו תהיה מלאכה קשה. דווקא את הדברים הי- אלה שעליהם ניתן רק לחשוב אפשר להס- ביר בצורה פשוטה, לפעמים הרבה יותר מי- דברים מוחשיים שאינם נתונים להסבר ב- דרך הכתובה.

"משום כך, מתחשק לי לנסות. איך אמר אותו אדם? "מילי אשר קלו, על פני גלי הזמן, קלות הן תרצונה עת כל יצירותי כבודות הערך תרדנה אלי תהום." ומי ש- חושב כי זה לא נכון יעזו דבריו נגדי!

"עם כל זאת - חוש הומור הוא מחוייב המציאה. בלעדיו אין טעם לכל הדברים הי- רציניים. נוסף לכך: לא כל אשר ידבנו לבו רשאי לענות למכתב זה. עליו להיות גבוה ובעל הופעה נאה, וגילו נע בין 28-21 שנים. שנית, רצוי שיהיה סטודנט מהאר- ניברסיטה בירושלים, בחיפה, איש צבא קבע בעל דרגה שמעל לסגן-משנה. טיים או השד יודע מה. הוא יכול לגור על הכרמל או בכל מקום אחר בארץ. אין אזור בארץ ש- אינו אוהב עלי במיוחד.

"ובאשר לי? אל דאגה. זה אשר נאה דורש נאה מקיים. או אשתדל לעמוד ב- דיבורי."

היא רוצה שתזהו את שני הפתגמים. וכל המלים המפוצצות שלה לא הסתירו מאחיה בנאלית אחת: תמונה.

מי אמר לכם לקרוא הכל? יכולתם ל- הפסיק באמצע.

יש אנשים שיש להם כשרון למה שקור- ים משפט זאב בתוך עור כבש. זה נשמע תמים מאד עד שאתה מתחיל לחשוב על זה מחדש ונוכח בפירוש הדברים. כמו אר- תה טפשוטרה, שאמרה: "יש תמון אנשים נחמדים בתל-אביב, אבל לא הרבה." או: "כששמתי בבוקר וראיתי שיש לי שפעת, הייתי ממש חולת." או אותו צעיר שהס- ביר: "היא אחת מאלה שאתה אוהב יותר ככל שאתה רואה אותה פחות."